

Nieuwsbrief 35

Mei 2015

Redactioneel

Voor u ligt het vijfendertigste nummer van de Jabalya nieuwsbrief. Helaas geen nummer dat bij de lezer een optimistisch gevoel zal oproepen. Ruim acht maanden na de vernietigende Israëlische aanval is de situatie niet verbeterd. Veel artikelen getuigen hiervan. Zoals het openingsartikel over de jongeren die geen toekomst zien en eigenlijk wel weg willen als de grenzen niet hermetisch gesloten zouden zijn. Die voortdurende blokkade betekent dat de wederopbouw niet van de grond komt. Toegezegde miljarden aan hulp zijn niet of nauwelijks in Gaza aangekomen en wat wel beschikbaar is kan niet besteed worden door bizarre bureacratistische regels die Israël oplegt.

Ook het geactualiseerde reisverslag van Guido van Leemput laat zien hoe ernstig de bevolking is getroffen. Vele duizenden zijn nog steeds dakloos of wonen in zwaar beschadigde huizen. Er is elke dag maar een paar uur stroom en het drinkwater is vervuild. Dat laatste heeft grote gevolgen voor de gezondheid van vooral kleine kinderen. Het spreekt vanzelf dat wij om die reden onze inzameling voor de PMRS voortzetten. Daarnaast ook een verhaal over het Palestijns cultureel erfgoed dat bedreigd wordt door de Israëlische politiek om overblijfselen van eeuwenlange Palestijnse aanwezigheid te vernietigen.

Jongeren van Gaza dromen van een leven zoals mensen buiten de Gazastrook dat leiden

De gevolgen van acht jaar belegering en drie oorlogen

Jongeren in Gaza dromen van een leven buiten de grensversperring om hun eigen land, over een land achter de horizon. In Gaza ontbreken alle basisbehoeften doordat het Israëlische beleg en de blokkade van de Gazastrook nu al acht jaar duren. Daarnaast zijn er nog de oorlogen en regelmatige militaire invallen. De status quo is een tikkende tijdbom. De massale werkeloosheid bedreigt de stabiliteit. Veel jongeren denken daarom na over al dan niet legale immigratie, om te ontsnappen aan dood en verderf, aan de werkeloosheid, de belegering en de armoede, naar een betere toekomst.

De vijftwintigjarige Ahmed Asfour bijvoorbeeld, wist niet welk gevaar hij liep toen hij in 2008 een behandeling probeerde te krijgen voor zijn medische klachten die waren veroorzaakt door Israëlische bombardementen op zijn huis in Khan Younis, in het

zuiden van de Gazastrook. Volgens zijn 54-jarige moeder moest hij vechten voor zijn leven.

Na de oorlog werd het hem toegestaan om de Erez-grensovergang te passeren voor een behandeling in

Vervolg op pg. 2

'De laatste schreeuw'
schilderij van Ramez Oesfoer

Israël, maar toen hij weer genezen was, werd hij daar drie jaar gevangen gehouden.

Volgens gezondheidsrapporten lijdt Ahmed aan ernstige verwondingen aan zijn alvleesklier en verwondingen aan de vingers van zijn rechterhand, en heeft hij diverse diepe brandwonden. Door granaatsplinters in zijn ogen kan hij slecht zien. Bovendien heeft Ahmed een dagelijkse behandeling nodig om niet in een coma te raken. Door het functieverlies van zijn alvleesklier heeft hij een ernstige vorm van suikerziekte en moet hij insuline gebruiken om in leven te blijven.

De vader van Ahmed vertelt nog wat details: "Mijn zoon kwam uit de gevangenis met de droom om zijn studie digitale journalistiek te voltooien, die door zijn gevangenschap in Israël onderbroken was. Hij probeerde naar Egypte en Europa uit te reizen voor behandeling van zijn medische klachten, maar de procedures mislukten allemaal door de Israëlische

belegering en doordat de enige grensovergang gesloten bleef."

Dat hij de Gazastrook niet uit kon, betekende voor Ahmed dat hij ook de laatste Israëlische aanval in 2014 meemaakte. Daarbij kreeg Ahmed het flink te verduren. De aanval van Israël dwong hem zijn huis te verlaten en onderdak te zoeken in scholen van de hulpverleningsorganisaties. Zijn moeder: "Mijn zoon kon de situatie niet aan door zijn slechte gezondheidstoestand die om regelmatig voedsel en een bepaald dieet vraagt." Zijn vader probeerde hem daarom de Gazastrook uit te helpen: "Hij deed drie vergeefse pogingen om Egypte binnen te komen. Tijdens de vierde raakte hij in coma in de passagiersruimte, wat de Egyptenaren dwong om hem als noodgeval Egypte binnen te laten."

Dit was echter geen eindpunt, maar het begin van een nieuw verhaal met de dood in de hoofdrol. Ahmed ging op zoek naar een normaal en hoopvol leven in gezondheid. Met drie van zijn neven besloot hij Egypte te verlaten via de Middellandse Zee, op zoek naar een plek waar hij medisch behandeld kon worden. Op zoek naar een beter leven dan in Gaza. Ahmeds zevenentwintigjarige neef Ramez Oesfoer had ook een doel. Ramez wilde een plek vinden voor zijn kunst, voor zijn schilderijen die het lijden van de Gazastrook duidelijk moesten maken aan de wereld. Ook Ramezs droom eindigde onderweg. Zijn laatste schilderij heette 'De laatste schreeuw,' alsof het de ramp aankondigde van het zinkende schip met vijfhonderd mensen aan boord. Een schip dat op de Middellandse Zee onderweg was vanuit de haven van Damiëta naar Europa.

Volgens mensenrechtenactivist Samir Hanafi nemen jongeren uit Gaza het risico om opgepakt te worden door Egyptische veiligheidstroepen terwijl ze de grens illegaal oversteken, of om dood te gaan in niet-zeewaardige vissersboten. Hanafi: "Sommigen proberen zelfs door de zware beveiliging bij de grens naar Israël te komen." Hij heeft talloze gevallen geregistreerd waarbij jongeren gewond raakten, of ernstige martelingen ondergingen nadat ze werden opgepakt. Dit alles in een lange serie van mensenrechtenschendingen door Israël als gevolg van de illegale blokkade.

Volgens Hanafi biedt het leven in Gaza mensen geen enkel zicht meer op een leven in waardigheid.

Daar noemt hij meerdere oorzaken voor. De blokkade en de gevolgen daarvan. Het gebrek aan plannen en een strategie van de Palestijnse overheid om de gevolgen van de blokkade te beperken. De afwezigheid van economische middelen, de armoede, en de geregelde Israëlische aanvallen op Gaza.

De 32-jarige Alaa Salama is ook een van de jeugdigen die probeert te ontkomen. Hij is er in zijn leven nog nooit in geslaagd werk te vinden: "Er is niets dat ons aan Gaza bindt. Dit is geen leven, je bent hier levend begraven. We brengen onze dagen door op het puin van onze huizen en nergens is werk of een waardig leven te vinden."

Alaa beschijft de wanhoop in Gaza: "Het is één

grote gevangenis, maar dan één met dwangarbeid en steeds nieuwe oorlogen. Je vindt er geen enkel huis waar het verlies van geliefden geen diepe wonden heeft achtergelaten. Daar bovenop komen de voortdurende stroomuitval, het gebrek aan schoon drinkwater en de andere problemen door het beleg."

Achmed's medicijnen

Maatschappelijk werker Reda Abdel-Aal meldt dat er een enorme toename is van het aantal echtscheidingen, en van misdaden zoals diefstal en moord. Daarnaast groeit het aantal zelfmoorden, een verschijnsel dat volgens hem nieuw is in de Gazaanse samenleving. Dit allemaal als gevolg van extreme armoede en de dramatisch hoge werkloosheid. (Het aantal zelfmoorden in Gaza ligt op ongeveer 30 tot 40 per maand, op een bevolking van 1,8 miljoen. Daaronder zijn veel kinderen die lijden aan PTSS, red.)

Internationale en lokale organisaties benadrukken de noodzaak van internationaal ingrijpen om een totale maatschappelijke instorting te voorkomen. Ze willen handhaving van internationale convenanten en dat de mensenrechten worden geëerbiedigd. Dit vraagt van de internationale gemeenschap om met alle mogelijke middelen te onderzoeken hoe een einde te maken aan de Israëlische blokkade, die de belangrijkste oorzaak is van de huidige humanitaire crisis in Gaza. Sinds de laatste oorlog, die 51 dagen duurde, leeft negentig procent van de jongeren en afgestudeerden onder de armoedegrens, volgens het Volkscomité tegen het Beleg. De stijgende werkloosheid bedraagt meer dan 65%, terwijl het inkomen per persoon per dag in Gaza op de wereldwijde armoedegrens van ongeveer 1 dollar ligt.

Door Islam Zaanoun
Vertaling: Marco in 't Veldt

Achmed's moeder rouwt om haar zoon

Verkiezingen in Israël

Hoe origineel kun je nog zijn in een stukje over de resultaten van de verkiezingen in Israël, nu de meeste commentaren zijn uitgewoed en u als geïnteresseerde lezer en met hart voor Palestina vast van enkele daarvan al kennis heeft genomen? De feiten zal ik hier niet herhalen, die heeft u in vele berichten kunnen waarnemen. Het Israëliëse volk heeft gesproken en in redelijk grote getale. De commentaren vallen grofweg in twee categorieën uiteen: 'het is vreselijk' en 'het is vreselijk, maar misschien kan vreselijk minder vreselijk worden' of zoals de Engelsen het zeggen, het is een blessing in disguise.

De categorie vreselijk is simpel: van een regering op basis van deze uitslag mag niets worden verwacht om de echte problemen van Israël op te lossen. Lichtpuntjes wil men dan nog wel ontwaren in het feit dat het rechtse blok in omvang niet veel is veranderd, dat er een bundeling van Arabische partijen heeft plaatsgevonden die als derde is geëindigd en dat toch nog een substantieel deel van het Israëliëse kiezersvolk niet op het rechtse blok heeft gestemd. Maar het blijft vreselijk met straks, zeer waarschijnlijk, een rechts/religieuze coalitie die stevig in het zadel zit met een premier, die in de hitte van de verkiezingsstrijd zijn ware aard heeft laten zien: geen Palestijnse staat en kiezende Palestijnse Israëli's kan je maar beter niet hebben. Welkom in de 'only democracy in the Middle East'!

Vreselijk ook omdat de voortzetting van het beleid van Netanyahu betekent dat de bezetting, de nederzettingenpolitiek en de harde binnenlandse repressie uiteindelijk knagen aan het voortbestaan van Israël als democratie, als rechtsstaat, als verdraagzame en open samenleving, als dat punt

van afkalving niet al lang is bereikt.

In de andere categorie van opinies klinkt nog wel iets van hoop door, zij het dat daarin een flink stuk cynisme zit opgesloten: met deze verkiezingsuitslag en wederom met de openbaringen van Netanyahu vallen de schellen van de ogen van de meeste wereldleiders en ziet de wereld welk vlees men werkelijk in de kuip heeft. Geen zichzelf respecterende politicus in Europa of Amerika zal meer in slaap kunnen worden gesust door de mantra's van Netanyahu c.s.: 'wij willen wel vrede maar de Palestijnen niet', 'eerst Iran neutraliseren, dan praten we verder', 'eerst moeten de Palestijnen orde op zaken stellen in eigen huis' etc..

Een zegen voor het 'middenblok' zou in die visie veel erger zijn geweest, want de echte bereidheid om de bakens te verzetten ontbreekt daar ook, maar het zou allemaal wat genuanceerder en meer gelikt naar buiten worden gebracht en wederom de wereld hebben doen meegaan in vage Israëliëse beloftes en uitstelgedrag.

Of de gedachte aan een Israëlische variant van de theorie van de Verelendung ons werkelijk troost kan bieden, ik waag het te betwijfelen. Ook vòòr het tijdperk Netanyahu werd al verwacht dat de lange duur van de bezetting en de effecten daarvan op de Israëlische samenleving vanzelf hun werk zouden doen en de buitenwereld zouden doen beseffen dat de Israëlische politiek failliet is en van binnenuit geen oplossing van het conflict is te verwachten. Maar de wereld bleef toekijken, hopen en wachten.

Helaas moeten we elke keer weer constateren dat het altijd nog weer erger kan, elk dieptepunt wordt in de volgende ronde nog dieper. We hebben het vorig jaar gezien in de derde Gaza-oorlog op rij.

Is er dan werkelijk geen uitzicht op verandering? Ja, er zijn aanknopingspunten voor een oplossing, maar waarschijnlijk niet door ons te focussen op Israëlische verkiezingen.

Hoopgevender is dat er nog altijd een flinke onderstroom is, die wel streeft naar verandering. Die stroom kan (nog) geen politieke vuist maken, maar verdient onze steun en hulp om hun geluid te laten klinken, zodat de wereld weet dat er een ander Israël is dat wel snakt naar interventie en druk van buitenaf.

Het is ook bekend dat in het militaire- en veiligheidsestablishment dissidente geluiden zijn te horen. Niet zozeer uit overwegingen van humaniteit, maar vanwege de gevaren van een groeiend extremisme aan de poorten van Israël. Wat deze geluiden kunnen betekenen voor verandering van binnenuit moeten we afwachten.

Als het gaat om pogingen van de Israëlische politiek om alle Joden in de wereld voor hun karretje te spannen kunnen we gelukkig constateren dat die in toenemende mate minder slagen. De uitwerking van Netanyahu's donderspeech in het Amerikaanse Congres op de vele Democratische Joodse kiezers is daar een voorbeeld van. Ook het misbruiken van de aanslagen in Brussel en Parijs begin dit jaar, door Joden in Europa op te roepen naar Israël te emigreren, lijkt juist een tegenovergesteld effect te hebben. Het beeld van Israël als thuisland voor de Joden loopt zo deuken op en kan helpen de wereld een wat nuchtere blik te geven op Israël als land dat zich net zo goed aan de internationale regels en de mensenrechten dient te houden.

Als we in Europa maar oppassen en de verschillende antisemitische incidenten niet aangrijpen om het vooral niet over de wandaden van

Israël te hebben. Veel van die incidenten lijken een door onkunde ingegeven reactie, vooral bij Moslims, op wat de Palestijnen wordt aangedaan. Antisemitisme zal ook bestaan zonder conflict in het Midden-Oosten, maar de oplossing van dat conflict zal wel een belangrijke voedingsbodem voor dit soort incidenten wegnemen.

In Europa kunnen we ook veel meer de politiek aanspreken op een veel nadrukkelijker rol in de oplossing van het Israëlisch-Palestijnse conflict. De EU is voor Israël de grootste handelspartner, Israël is feitelijk 'lid' van de EU zonder de plichten die het formele lidmaatschap met zich meebrengt. We zien dat 'officieel' Europa minder geduld heeft met het gedrag van Israël, en het wordt dus tijd dat ook de 'civil society' zich binnen Europa organiseert en haar steun voor dat andere Israël nog explicieter maakt. Dan komt het moment snel naderbij dat Europa de druk zal opvoeren om Israël op de goede weg te krijgen. En dan zal die beweging ook nog succesvoller kunnen opereren op het terrein van boycot van en desinvesteren uit 'foute' bedrijven, die de bezetting van Palestijns gebied faciliteren en bestendigen.

Tenslotte lijkt het erop dat de Palestijnen de eerste stappen op weg naar verdere internationale erkenning met succes aan het voltooien zijn. Of dat een volwaardige eigen staat daadwerkelijk dichterbij brengt valt te bezien, maar de Palestijnen staan stevig op de kaart en dat moet een ieder goed doen die strijdt voor menswaardigheid, rechtvaardigheid en gelijke rechten voor iedereen. Dan mag die vreselijke uitslag van de Israëlische verkiezingen even niet de stemming bederven.

Door: Max Wieselmann
11 april 2015

Ook werelderfgoed in Gaza wordt bedreigd en verwoest

Op 8 juli 2014 startte het Israëlische leger (IDF) de militaire operatie 'Protective Edge.' Er werden daarbij - volgens het Palestijnse Ministerie van Religieuze Zaken - 203 moskeeën en andere religieuze gebouwen beschadigd of vernield door bombardementen en beschietingen.

Volgens het Centrum voor Architecturaal Erfgoed (Iwan Center) van de Islamitische Universiteit van Gaza bevonden zich hieronder tien monumenten, waarvan twee kerken en de opgraving van het unieke Hilarionklooster.

In het oude stadshart van Jabalya werd de Al- Omari Moskee compleet verwoest. Dit was van oorsprong een Byzantijnse kerk uit de vijfde eeuw, gebouwd op een Fenicische tempel. Sinds de zevende eeuw werd hij gebruikt als moskee.

Volgens Israël bevonden zich in deze gebouwen wapenvoorraden. Zelfs als deze beschuldiging waar is, vormt dit geen rechtvaardiging voor de vernietiging van cultureel erfgoed. Het beschieten van religieuze en culturele gebouwen is een schending van het internationaal recht.

Golf van vernieling en plundering

De recente vernielingen lijken geen toeval, ze maken deel uit van een patroon. Volgens het Institute for Palestine Studies — in een studie met de titel 'Looting and Salvaging the Heritage of Palestine' — zijn er in het totaal 12,216 archeologische sites in Palestina, waarvan er inmiddels duizenden zijn vernield of geplunderd door de bezetting.

Museum Al math'af

Het Midden-Oosten vormt de bakermat van onze beschaving. De strijd om de vraag van wie die geschiedenis is, wordt er voor een groot deel uitgevochten met archeologisch onderzoek, of juist door de vernieling daarvan. Saddam Hoessein bijvoorbeeld, stelde alles in het werk om het Babylon van Nebukadnezar in oude luister te herstellen, om zijn machtsaanspraken te onderbouwen.

Anderen vernietigen die geschiedenis juist, door gebrek aan interesse of met opzet, om eigen machtsaanspraken kracht bij te zetten. De wereld slaat momenteel de vernielingen van oudheden in het Midden-Oosten door IS met afschuw gade. Unesco veroordeelt de vernielingen terecht scherp als 'oorlogsmisdaad.'

IS gebruikt de vernielingen als propagandamiddel en zet er filmpjes van op Youtube. Daardoor lijkt het alsof de terreurorganisatie de enige is die plundert en vernield. Toch is dit niet het geval. Vrijwel geen land in het Midden-Oosten blijft ervan gevrijwaard. In Egypte, Syrië, Irak, Libië en Palestina is het werelderfgoed vogelvrij, door de oorlogen en wetteloosheid die zijn ontstaan na de Arabische Lente. Deze maand nog wiste Egypte in Alexandrië heel Masraa el-'Abd van de kaart, een opgraving uit Hellenistische tijd.

Ook Palestina ontkomt niet aan de ramp. Gaza is cultureel één van de oudste en rijkste gebieden van de wereld, een kruispunt in de wereldgeschiedenis. Je kunt in de Gazastrook geen spade de grond insteken, of je stuit op oudheden. Helaas is er nog weinig aan archeologisch onderzoek gedaan. Ondertussen verdwijnen de oudheden er op grote schaal.

Bedreigingen

Er zijn allerlei bedreigingen voor de oudheden. De eerste is simpel: grond is schaars in de overbevolkte Gazastrook en er ontbreekt een krachtige overheid

die de oudheden kan beschermen. Ook heeft het Islamitische Hamas weinig op met het niet-islamitische verleden.

Veel oudheden dreigen dan ook simpel te verdwijnen onder stadsuitbreidingen. Palestina heeft geen wet die archeologisch onderzoek verplicht – zoals dat in Nederland wel het geval is – voordat een bouwvergunning verstrekt wordt.

Daarnaast zijn er schatgravers en plunderaars die hun slag slaan. Oudheden zijn veel geld waard en veel Palestijnen zijn arm, - 66% leeft onder de armoedegrens.

Maar er is nog een belangrijke reden: oorlog en bezetting. Veel vernielingen gebeuren al of niet opzettelijke door Israël.

Initiatieven om de geschiedenis van Gaza te redden
Pas in 1994 werd de Palestinian Antiquities Authority opgericht. Dit is de instelling van de Palestijnse overheid die toezicht houdt op de oudheden.

In 2008 opende er in de Gazastrook voor het eerst een museum van enig belang, Al Math'af. Het bevat zo'n 350 voorwerpen vanaf de bronstijd. Het museum ontvangt Zwitserse hulp van het Musée d'art et d'histoire in Genève.

Meteen in 2008 al schoten Israëlische tanks er vanaf 300 meter enkele granaten in, maar gelukkig bleef de schade beperkt. Tijdens de oorlog van 2011 raakte het museum weer beschadigd

Directeur, Jawdat N. Khoudary probeert te redden wat er te redden valt aan oudheden. Khoudary heeft een voordeel: hij is één van de rijkste mannen van Gaza, en is bovendien eigenaar van een bouwbedrijf. Van zijn geld steunt hij ook een opgraving in Tell es-Sakan. De site dateert uit de vroege bronstijd (3300-2200 vC) en geldt als de oudst bekende fortificatie in Egypte en Palestina. Ook deze site werd in 2011 beschadigd tijdens 'Operation Cast Lead.'

Een spoor van vernielingen

Zijn de vele beschadigingen van de Palestijnse geschiedenis door het Israëlische leger tijdens operatie Protective Edge toeval, 'collateral damage,' of opzet?

De geschiedenis suggereert dat het geen toeval is. Het Israëlische leger heeft al een lange geschiedenis van vernieling van oudheden. Anders dan IS loopt

Museumdirecteur Jawdat Khoudary

het er echter niet mee te koop. Integendeel. Gelukkig is Israël een democratie en zijn er dappere Israëlische archeologen, historici en een vrije pers die de waarheid boven tafel proberen te krijgen.

Daardoor weten we dat de vernietiging van het Palestijnse verleden een strategie is, die vooral bij de stichting van de staat Israël in 1948 werd gevolgd. In 1948 werden huizen en dorpen van verdreven Palestijnen opgeblazen. Die dorpen gingen vaak terug tot op de bronstijd, zodat met hun verdwijnen, ook een millenniaoude topografie letterlijk van de kaart gewist werd. Ook daarna ging het vernietigen door. Van de 160 moskeeën die er in het Palestijnse gebied stonden bij het afsluiten van de wapenstilstand in 1950, staan er nu nog veertig. Mash'had Nabi Hussein bijvoorbeeld, een moskee uit de elfde eeuw en voor moslims één van de heiligste plaatsen, werd in 1950 met dynamiet opgeblazen door het Israëlische leger.

Veel gebeurde in stilte, maar de dader van de vernietiging van Mash'had Nabi Hoessein is toevallig bekend: Moshe Dayan. Hij was een bekend militair en staatsman (1915-1981). Dit kwam omdat de Israëlische archeoloog Raz Kletter de vernieling nog tegen probeerde te houden. Kletters actie had echter geen effect en van de moskee bleef geen steen op de andere staan.

Vervolg op pg. 8

Het bleef niet bij het opblazen van moskeeën. Hele dorpen en historische plaatsen werden moedwillig vernietigd. Het museum van Caesarea, alle vondsten die de Universiteit van Chicago deed bij de opgraving van Megiddo, de collectie van de Griekse Patriarch, de zeldzame collectie van het Notre Dame Klooster en vele privécollecties werden geplunderd en vernield.

Zelf hele steden, gingen de lucht in. Alle ruïnes van de antieke stad Tiberias werden in 1948 systematisch opgeblazen, ondanks luid protest van archeologen. In Zir'in (nu Kibbutz Yizrael) werd een kruisvaarder kasteel opgeblazen, en van het monumentale fort Umm Khaled, bij Netanya, bleef alleen puin over. In 1950 werd bijna de hele oude stad Jaffa opgeblazen, een stad die al in oud-Egyptische verhalen voorkomt. Drieduizendjaar oude Hittitische reliefs, Romeinse oudheden, en zelfs Arabisch-joodse synagoges.

Alles wat naar de oorspronkelijke geschiedenis of naamgeving van plaatsen verwees, moest worden uitgewist. Dayan raakte in de oorlog van 1968 zelfs gewond terwijl hij een site uit de Bronstijd aan het plunderen was in het Jordaanse Azor.

Pas in 1978 kreeg Israël een wet die de handel in antiquiteiten verbiedt. Maar ook bij de officiële archeologie ging het niet veel beter. Bijna geen enkele opgraving werd wetenschappelijk gedocumenteerd. Meestal werd bovendien direct doorgegraven naar de 'Bijbelse laag,' waarmee twee millennia geschiedenis bewust werd vernietigd.

Ook buiten het huidige Israël werd illegaal gegraven. In de jaren '70 –'80 van de vorige eeuw vond

De gebombardeerde Omari moskee

bijvoorbeeld er een grote opgraving plaats in Gaza door een Israëlisch team onder leiding van Trude Dothan in Deir al Balah. Onder dekking van het leger werden o.a. gouden juwelen en belangrijke sarcofagen ontdekt. Deze zijn nu te zien in het Israëlisch Museum, dat uiteraard ontoegankelijk is voor de bevolking van de Gazastrook.

Gezien zo'n patroon, lijken de vernieling van monumenten in de oorlog in 2014 geen toeval. Wat te denken van het verhaal van de vijftigjarige Jamal Abu Alian? Bijna zijn hele leven verzamelt hij al oudheden. Hij stelt ze al 32 jaar ten toon in een klein privémuseum bij Khan Yummis, zoals er meer zijn in de Gazastrook. Hij verzamelde zo'n vijfduizend stuks, van de steentijd tot de moderne tijd. Hij vertelt dat het Israëlische leger hem dwong zijn museum te verlaten toen het er een gesloten militaire zone instelde in 2011. Zijn topstukken – zo'n 10% - werden gestolen door het Israëlische leger. De rest werd moedwillig en zinloos vernield.

Geen filmpjes

Het erfgoed van Palestina is werelderfgoed. Ons erfgoed. Er zitten niet alleen prachtige kunstschaten in de grond, maar ook antwoorden op belangrijke vragen over het ontstaan van onze cultuur en godsdiensten. Alleen de vernielingen van IS lijken echter massale verontwaardiging op te roepen. Is dat terecht? Zeker, IS maakt als enige Youtubefilmpjes van hun vernielingen en diefstal. Maar betekent dat, dat we niet verontwaardigd over vernielingen en diefstal hoeven te worden als er geen Youtubefilmpjes van zijn? Onzin natuurlijk. Het lijkt tijd voor wereldwijde actie om de oudheden in het Midden-Oosten beter te beschermen. Daarbij mogen de oudheden van Palestina niet worden vergeten.

Door: Marco in 't Veldt

Archeoloog Waleed Al-aqqad

Column van Jan Keulen

Jan Keulen is journalist en midden Oosten deskundige en voormalig voorzitter van onze stichting.

De Palestijnen en de Arabische brand

De inwoners van Gaza gaan van catastrofe naar catastrofe. In de zomer van 2014 was het zeven weken oorlog tussen Israël, Hamas en andere Palestijnse groepen. Israëlisch bombardementen en beschietingen verwoestten tienduizenden woningen, ziekenhuizen, scholen en bedrijven. Nu, vele maanden later, hebben nog steeds ongeveer 100.000 Gazanen geen eigen dak boven hun hoofd en moeten in scholen, tenten of andere tijdelijke onderkomens slapen.

De meeste van de 1,8 miljoen inwoners van de Gazastrook hebben geen toegang tot gezondheidszorg, water of sanitaire voorzieningen. Elektriciteit is op rantsoen. Er is weinig werk en de meerderheid van de bevolking is afhankelijk van voedselhulp. 400.000 kinderen hebben, na drie oorlogen in zes jaar, behoefte aan psychosociale ondersteuning.

VN-agentschappen en hulporganisaties luidden dit voorjaar de noodklok over het uitblijven van hulp. De internationale gemeenschap had, tijdens een conferentie in Cairo, Gaza vijf miljard euro toegezegd voor wederopbouw en noodhulp. Maar praktisch geen cent van al dit toegezegde geld is al ten goede gekomen aan de inwoners van Gaza.

De VN en Ngo's wezen er terecht op dat Israël nog steeds de bezettende macht is in Gaza en dat het de blokkade van het gebied moet opheffen. Egypte werd opgeroepen de grenspost Rafah weer te openen, al was het maar om humanitaire redenen. Ook werd opgeroepen tot hervatting van de onderhandelingen tussen Israël en de Palestijnen. Uiteindelijk is het dit decennia oude conflict dat de grondoorzaak is van Gaza's ellende.

Dat is allemaal heel erg waar en tegelijkertijd is het niet het hele verhaal. Het Midden-Oosten staat in brand met oorlogen in Libië, Syrië, Irak en Jemen. Je hoeft geen cynicus te zijn om te constateren dat er in de regio kennelijk wel genoeg geld is om besteed te worden aan het bombarderen, schieten, vernielen en moorden op grote schaal, maar niet aan wederopbouw en herstel.

Politieke spanningen tussen Hamas, dat Gaza controleert, en de Palestijnse Autoriteit die, volgens de Cairo-overeenkomst verantwoordelijk is voor de wederopbouw en kanalisering van de hulp gelden, zijn er mede verantwoordelijk voor dat het herstel van Gaza maar niet op gang komt.

Golfstaat Qatar, dat haast een miljard euro toezegde voor infrastructurele werken als het aanleggen van straten, huizenblokken en de bouw van scholen en ziekenhuizen, zocht in maart direct contact met Israël om te onderhandelen over de doorvoer van bouwmaterialen via de Israëlisch grenspost Eretz. Qatar bemiddelde ook tussen Israël en Hamas over een langdurig bestand, dat de wederopbouw van zeehaven en vliegveld in Gaza mogelijk zou moeten maken.

De Qatari bemoeienissen schoten de Palestijnse Autoriteit en Egypte in het verkeerde keelgat. Generaal al-Sisi en president Mahmoud Abbas staan wantrouwend ten opzichte van de politieke bedoelingen van Doha. De zaak liep (voorlopig?) met een sisser af toen Qatar verzekerde de verzoening tussen Fatah/Palestijnse Autoriteit en Hamas niet te willen dwarsbomen en dat het niet de bedoeling was geweest de Palestijnse Autoriteit te passeren.

Je zult maar Gazaan zijn en geen dak boven je hoofd hebben, geen werk, afhankelijk van de UNWRA-voedseluitdeling, getraumatiseerd en Gaza niet uit kunnen.... En de politici blijven ruziën.

Toch helpt het niet de Palestijnen louter als slachtoffers te zien. Palestijnse politici en organisaties zijn ook, vaak noodgedwongen, spelers in de gepolariseerde Arabische arena. Er is een lange, tragische geschiedenis van Palestijnse betrokkenheid bij interne Arabische conflicten, waarbij de Palestijnen meestal als verliezers uit de bus kwamen: Zwarte September in Jordanië begin jaren zeventig, de Libanese burgeroorlog in de jaren zeventig en tachtig, Koeweit in de eerste Golfoorlog. En soms spannen Arabische landen samen met Israël, zoals Egypte dat onder Mubarak en nu weer onder al-Sisi de Israëlisch blokkade van Gaza mogelijk maakt.

Bashar al-Assad, de zelfuitgeroepen "held" van de Palestijnse zaak, laat het vluchtelingenkamp Yarmouk bij Damascus omsingelen, bombarderen en verhongeren. De strijd tegen de jihadististen van de Islamitische Staat en de bescherming van de overgebleven kampbewoners wordt overgelaten aan de, met Hamas gelieerde, Palestijnse militie Aknaf Beit al-Maqdis.

De Arabische wereld staat in brand en ook de Palestijnen voelen de hitte, daar lijkt geen ontkomen aan. En de inwoners van Gaza en Yarmouk betalen de tol.

Boekbespreking:

On Palestine. Noam Chomsky and Ilan Pappé.

Edited by Frank Barat.

2015, Haymarket books ISBN: 978-1-60846-470-8

€ 11,95

*Leuke toevoeging: "Printed in Canada by union labor".
"By union labor", dus waarschijnlijk het werk van
mensen met een fatsoenlijke CAO.*

Veel mensen die geïnteresseerd zijn in Israël/Palestina zullen Chomsky en Pappé kennen. Chomsky (1928!), Amerikaans emeritus hoogleraar taalkunde aan het Massachusetts Institute of Technology. Een politiek activist die – onder veel meer – schreef over de buitenland-politiek van Noord-Amerika.

Pappé (1954) is een Israëlische geschiedkundige. Zijn bekendste boek (van de 15 die hij schreef) is in het Nederlands vertaald "The ethnic cleansing of Palestine". Woont nu in Engeland.

Frank Barat (dertiger, schat ik) is de coördinator van het Russell Tribunaal over Palestina en voorzitter van het, daarop gebaseerde, Palestine Legal Action Network.

Solidariteitsacties

On Palestine gaat behalve over Israël en Palestina ook en juist over solidariteitsbewegingen. Dat maakt het speciaal. De twee delen "dialogen" en "overdenkingen" worden vooraf gegaan door een hoofdstuk, geschreven door Pappé, "the Old and New Conversations". Hij beschrijft de dramatische veranderingen in de laatste jaren in de realiteit in Palestina. Daarmee samen hangt een verandering in de manier van praten (denken) in de solidariteitsbeweging. Dit hoofdstuk vind ik het boeiendste van het boek, waarschijnlijk omdat ik de analyse zo overtuigend vind.

Het oude verhaal "de orthodoxie van Vrede"

Deze optie hangt volledig samen met een bijna religieus geloof in een twee-staten-oplossing, 80% Israël, 20% Palestina. Het is het resultaat van de wens de Palestijnen een beetje te helpen, maar uit "realpolitik" vooral rekening te houden met Israël

en de VS. Pappé vindt het een hedendaagse versie van Orwell's 1984: taal verhult i.p.v. te verduidelijken. "Het Israelisch-Palestijnse conflict", "het vredesproces", "onderhandelingen" enz. Palestijnse

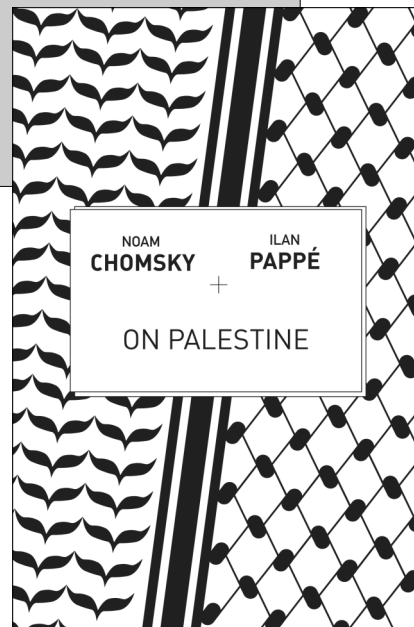
vluchtelingen en hun recht op terugkeer zijn geen onderdeel van dit discours.

Een paradigma-verandering, nieuw vocabulaire

Een nieuwer model van solidariteit-activiteiten gaat uit van geheel historisch Palestina. Palestijnen hebben te maken met heel verschillende vormen van onrecht, die voortkomen uit dezelfde ideologische bron, het zionisme. "Vredesproces" wordt vervangen door "dekolonisatie". Er wordt gesproken over "verandering van regime in Israël", en over "gelijke rechten voor iedereen". Fijntjes merkt Pappé op dat veel elementen van het nieuwe paradigma oude ideeën zijn die al in het PLO-handvest voorkomen en bij activistische groepen als Abna-al-Balad, Matzpen, PFLP en DFLP.

De dialogen

De gesprekken tussen Chomsky en Pappé worden gestimuleerd door vragen van Barat. Het idee dat de leukste gesprekken plaatsvinden tussen mensen die het over veel dingen eens zijn is hier van toepassing. De vergelijking met Zuid-Afrika komt verschillende keren aan de orde. Kijken wat de overeenkomsten zijn en wat de

verschillen, verheldert een analyse. Een overeenkomst is bijv. dat zowel het apartheidsregime als Israël fors worden gesteund door Amerika. Dit betekent dat de solidariteitsbeweging in Amerika zich ook tegen de eigen regering moet richten. Hierbij heb ik de gedachte dat dit ook voor Europa geldt, Europa is de belangrijkste handelspartner van Israël... BDS (boycot, desinvesteringen, sancties)-activiteiten in Amerika worden nauwkeurig geanalyseerd.

De een-of-twee-staten discussie levert ook interessante gedachten op. Chomsky pleit er voor heel goed te kijken wat dit in de werkelijkheid zou betekenen. Er is geen echte keus tussen deze twee mogelijkheden. Het risico dat een Groot-Israël gelegitimeerd wordt is heel groot., meent ook Pappé.

Overdenkingen (reflections)

Het laatste deel van het boek bestaat uit vier artikelen van Chomsky en twee van Pappé. In een artikel komt duidelijk de reactie van Israël en de VS op de verkiezingsoverwinning van Hamas in januari 2006 aan de orde. De "misdaad" van de Palestijnen werd onmiddellijk bestraft. De VS en Israël bereidden een militaire coup voor om de gekozen regering omver te werpen. Toen Hamas zo brutaal was om de plannen te dwarsbomen, werden de

Frank Barat, Ilan Pappé en Noam Chomsky

Israëlische aanvallen opgevoerd en de afsluiting aangesnoerd.

Redenen om het boek te lezen

Hier zijn twee heel intelligente, ervaren en betrokken mensen aan het woord. Mensen die hun hele leven getraind zijn in goed formuleren. Ik heb veel analyses gelezen, en ook veel informatie die nieuw voor me was. De inhoud is rijker en gevarieerder dan in het kort is aan te geven. Een absolute aanrader voor elke Palestina-activist.

Door: Fennie Stavast

Nama'a College – hoe staat het er voor?

In 2012 besloot de gemeente het bedrag van € 65.000,- dat nog resteerde van het project "Jeugd in Jabalya" te besteden aan projecten t.b.v. het Nama'a College. Dit is een particuliere HBO-opleiding die gevestigd is in het door Groningen gefinancierde gebouw van het voormalig jeugdcentrum.

De twee Israëlische aanvallen sinds die tijd (december 2012 en vooral die van zomer 2014) hebben de uitvoering van deze projecten ernstig vertraagd. De bouw van de lift (€ 20.000,-) kon in 2013 nog gerealiseerd worden. De studiebeurzen voor studenten uit achterstandsgroeperingen duurde langer (€ 25.000,-). Lange tijd lagen de colleges (net als de rest van het normale leven) stil als gevolg van de oorlog en de naweeën daarvan. Sommige studenten haakten af, maar voor hen werden anderen geselecteerd. Nu kunnen we melden dat dankzij deze Groningse beurzen 27 studenten een diploma krijgen. Tien van hen kregen de volledige beurs (hieraan is € 20.000,- besteed); zeventien kwamen in een latere fase van hun studie in financiële problemen (meestal omdat het huis en de

familiebezittingen door Israël waren verwoest). Met de resterende € 5.000,- hebben wij afstuderen voor hen toch mogelijk kunnen maken. De gediplomeerden zijn ongeveer gelijk verdeeld over de studierichtingen: business en administratie, dierengeneeskunde, management assistent, technische medische apparatuur en koeltechniek. Het derde project (€ 20.000,-) was bedoeld voor aanvullende opleidingen aan de Hanzehogeschool. Gezien de politieke situatie is dit niet mogelijk en moet naar een gepaste alternatieve besteding worden gezocht. We hopen dat eind mei een kleine bestuursdelegatie Jabalya kan bezoeken om een geschikt project te identificeren.

Door: Bert Giskes

Gaza, bezoek aan een permanente crisis

Gaza, een permanente crisis. Dat is de conclusie van de vier dagen Gaza, die ik in het gezelschap van bestuursleden en een vrijwilliger van de stichting Kifaia, in het weekeinde van 12 t/m 16 december, heb doorgebracht. Het was de eerste keer dat ik Gaza binnen mocht. De permanente crisis is niet alleen een humanitaire crisis, maar ook een politieke, een mensenrechten- en een veiligheids crisis. Er lijkt nog lang geen einde aan.

Het reisgezelschap waarvan ik deel uitmaakte was in de goede handen van PMRS, een Palestijnse ngo die zowel in Gaza als op de Westelijke Jordaanoever basis gezondheidszorg organiseert. Dat doen zij met grote inzet en volharding. Burgerorganisaties en officiële ontwikkelingsorganisaties uit tal van landen over de hele wereld springen financieel bij.

PMRS is een grote club die overduidelijk in een enorme behoefte voorziet. De spreekuren in de gezondheidscentra zaten meestal vol en soms stampvol. Ook een mobiel spreekuur bij iemand thuis die de woonkamer ter beschikking had gesteld voor de artsen en de hele buurt was een bijzondere ervaring. De centra leken mij als sporadische gezondheidsconsument in Nederland een kruising

van huisartsenpost, consultatiebureau en polikliniek. Het was een hele geruststelling voor mijn verwachtingspatroon dat de artsen allemaal lange witte jassen droegen. (Zie voor een uitvoerig verslag over PMRS het verslag van Ruben Verhasselt: <http://kifaia.nl/2014/12/kifaia-team-in-gaza-dag-4-vervolg/>)

Een verzameling platgeslagen puin. Zo vallen de plaatsen Beit Hanoun, Shujaiya en Jabaliya in het noordoosten van de Gazastrook te beschrijven. De vele andere platgeschoten buurten heb ik niet gezien, maar een strook langs de Israëlische grens van noord naar zuid telt vele wijken die totaal verwoest zijn. Een verpletterend beeld, vooral omdat in de puinhopen mensen wonen, ze kunnen immers nergens anders heen. De dag van het bezoek was het enorm slecht weer en regende het urenlang.

Het was toen ik er was drie maanden nadat het staakt-het-vuren is afgekondigd en de economische en de humanitaire situatie was nog niet veel verbeterd. De zichtbare bouwactiviteiten zijn die van jonge mannen die op hun slippers met een schop en een houweel de beste brokken steen uit het puin verzamelen. Ook wordt kromgetrokken betonvlechtwerk recht gedraaid. Alles voor hergebruik. Maar dit werk is van grote uitzichtloosheid. Als er niets grootschaligs gebeurt, duurt het 23 jaar voordat de situatie wordt als zij was, voor de laatste oorlog. En er zijn al drie oorlogen geweest sinds 2008 en sinds de Israëlische blokkade van Gaza vanaf 2007 ligt de vrije handel plat. De internationale gemeenschap heeft ingestemd met de Israëlische eis om alle bouwmaterialen aan een strenge controle te onderwerpen. Voorkomen moet worden dat strijdgroepen het materiaal voor militaire doeleinde gebruiken. Vooral de tunnels waren de grote schrik van Israël. Iedereen snapt dat langdurig gevangenen mensen proberen te ontsnappen. Op tal van manieren en een tunnel is er daar een van.

Inmiddels zijn we vier maanden verder en half april publiceerde AIDA, een koepel van internationale ngo's die werken in de Gazastrook een rapport dat een schril beeld geeft van de situatie. In die vier maanden sinds mijn bezoek is er niets verbeterd. Van de 19.000 totaal vernietigde

huizen is er nog niet één herbouwd. De hele internationale gemeenschap, inclusief het Palestijnse leiderschap en Israël krijgt onder uit de zak van het rapport Charting a new course.

Palestijnse mensenrechtenorganisaties zijn pessimistisch over de algehele situatie. Ze lijden, zoals ze het zelf zeggen, onder de almacht van Hamas, onder de ongeïnteresseerdheid van de Palestijnse Autoriteit van Abbas wat betreft Gaza, vooral de blokkade en de bezetting door Israël dat het begin en het einde van de hele discussie is en tenslotte onder de nalatigheid van de internationale gemeenschap. De politieke spanningen waren het afgelopen weekeinde voelbaar met een bomaanslag op het Frans Cultureel Centrum en een militaire parade van Hamas, ter gelijktijdigheid van haar 27e verjaardag. Van die parade zag ik nog een deel oprijden naar de centrale manifestatie. Een optocht van drie wagens met wat kennelijk de marine van Hamas is. Een commando-eenheid van kikvorsmannen in een rubberboot met buitenboordmotor. Afgelopen zomer had deze eenheid een paar kamikaze-acties op het strand net over de grens met Israël uitgevoerd. De boodschap; we zijn er nog en als je niet oppast doen we het weer.

Vertegenwoordigers van de Wereldgezondheidsorganisatie van de VN, de WHO, stellen dat het ontwikkelingspeil van Gaza terugsinkt. De laatste acht jaar van de blokkade gaf een bevolkingsaanwas van 50.000 per jaar, dat zijn 400.000 mensen. Voor hen is er slechts mondjesmaat elektriciteit, acht uur

aan en acht uur uit. Het water uit de kraan is niet drinkbaar, de riolering werkt slecht en kan de winterse regens niet aan. Dat zijn sleutelementen voor verslechtering van de gezondheidszorg. En deze kinderen hebben inmiddels allemaal een oorlog meegemaakt, sommige wel drie. Dat bevordert de geestelijke gezondheid allerminst. Ook het onderwijs gaat achteruit. Deze 400.000 jonge inwoners van Gaza hebben slecht onderwijs. Er zijn niet voldoende onderwijzers, want die kunnen niet op niveau worden opgeleid. Er is weinig kans op werk. Veel daklozen van de laatste oorlog wonen in opvangplaatsen van de VN. In de basisschool van Beit Hanoun verblijven bijvoorbeeld 113 gezinnen van in totaal 791 personen. Op het hoogtepunt van de crisis woonden er zelfs 3900 mensen (580 families).

Het economisch wurgen van 1,8 miljoen inwoners is een ramp en een politiek-militaire tijdbom bovendien. Daarom wordt door technici, specialisten en mensenrechtenorganisaties in Gaza een zeer dringend pleidooi gedaan om de blokkade op te heffen en ook de Israëlische bezetting onmiddellijk volledig te beëindigen. Dat biedt mogelijkheden voor hulp, wederopbouw en ontwikkeling. Het biedt ook betere kansen voor politieke hervormingen. Dat pleidooi tot humanitaire hulp aan en politieke solidariteit met de Palestijnse bevolking van Gaza was ook gericht aan de schrijver van dit stukje en tevens aan alle lezers. De boodschap is overgekomen.

Door: Guido van Leemput, 17 april 2014

*Hij is coördinator van United Civilians for Peace.
Dit artikel is op persoonlijke titel geschreven.*

Mukhtars en hun sociale rol in Gaza

Een mukhtar¹ is een traditionele bemiddelaar of vredestichter. Mukhtars spelen een rol in alle sociale aspecten van het Palestijnse leven: in hun gezinnen, wijken, steden, dorpen en vluchtelingenkampen. Dat doen ze al sinds de Ottomaanse tijd, dat deden ze tijdens het Britse mandaat, de Israëlische bezetting en nu onder de Palestijnse autoriteit. Het is hun maatschappelijke rol om te bemiddelen bij conflicten tussen mensen en ze op die manier op te lossen.

Iedere Palestijnse familie is afhankelijk van de beslissingen van de mukhtars, waarbij die zich baseren op traditie en gewoonte. De keuze van een nieuwe mukhtar was indertijd gebaseerd op consensus binnen belangrijke families. Daarbij werd gelet op zijn fysieke en sociale vermogens en zijn sociale aanzien.

Mukhtar Said Hannawi, ook bekend als Abu Osama uit de stad Jabalya (62 jaar) verzekert dat er tegenwoordig twee manieren zijn om tot mukhtar te worden gekozen. Unaniem door de families zoals in vroeger tijden, of door een meerderheid van stemmen. Iedere familie krijgt daarbij een aantal stemmen, afhankelijk van de grootte en het belang van de familie.

Hannawi legt uit dat de keuze vervolgens wordt voorgelegd aan het Ministerie van Lokaal Bestuur. Dat doet een onderzoek naar de betrouwbaarheid van de kandidaat en naar zijn sociale leven. Er wordt een verklaring van goed gedrag opgevraagd bij de politie, en er wordt gevraagd naar de consensus tussen de stemgerechtigde families. Bovendien wordt gekeken of er in het huis van de nieuwgekozen mukhtar genoeg plaats is om mensen te ontvangen.

Hannawi legt uit dat de mukhtar een belangrijke

Mukhtars komen aan op een bijeenkomst

schakel vormt tussen de gemeenschap en de politie, waardoor hij de taken van de politie verlicht, en veel problemen oplost en bovendien een band vormt tussen de families in de gemeenschap: “De Palestijnse gemeenschap is tegenwoordig een bouwwerk van gewoonten en tradities die zijn overgeleverd vanuit de oudheid, met waarden zoals tolerantie, vrijgevigheid en vergevingsgezindheid.”

Hij vertelt dat families conflicten liever oplossen via gewoonterecht en tradities dan via een rechtbank, want een rechtszaak kost veel tijd. Daardoor hebben de mukhtars veel draagvlak binnen de Palestijnse gemeenschap en schikken ze veel zaken in der minne.

De gekozen mukhtara Younis Shaheen uit Jabalya (65 jaar) wijst er op dat er in veel politiebureaus ‘communicatiebureaus’ worden geopend om de communicatie tussen de politie en de mukhtars over problemen te verbeteren. In ieder gebied zijn er ook commissies om de betrekkingen te verbeteren tussen de verschillende familieclans.

Hij bekendt: “Er zijn een aantal grote kwesties zoals moorden, grote diefstallen of schendingen van de eerbaarheid die door de rechter worden behandeld, maar zonder twijfel bevinden zich in de dossiers ook de papieren van mukhtars die helpen de juiste oplossing te vinden.”

Hij vervolgt: “Maar het werk van de mukhtars beperkt zich niet tot het oplossen van conflicten. Alle leden van de gemeenschap zoeken hun toevlucht bij de mukhtar voor allerlei kwesties, zoals wanneer ze hun dochters of zonen willen laten trouwen en de mazbata willen laten ondertekenen, de verklaring zonder welke een huwelijk niet geldig is.

Mukhtars zijn tegenwoordig niet meer ongeschoold, zoals velen denken, maar hebben een academische opleiding en oefenen functies uit in de private of de publieke sector. De aankomende generatie mukhtars

**Op het spandoek staat:
'De Mukthars en de politie verenigen zich'**

voorafgegaan. Inmiddels heeft ze zoveel aanzien onder haar collega's afgedwongen dat die haar vaak om advies komen vragen. Vooral vrouwen komen graag bij haar om hulp, in zaken als erfenissen, scheidingen en seksueel geweld. Dat laatste voorziet steeds meer in een behoefte doordat de erbarmelijke politieke en economische situatie leidt tot steeds meer geweld tegen vrouwen.

Door Hanin Osman

Vertaling: Marco in 't Veldt

bestaat uit mensen die al een prominente maatschappelijke rol spelen."

Faten Harbn

Faten Harb is één van de weinige vrouwelijke mukhtars in Gaza. Faten is er voor verantwoordelijk dat recht geschiedt en conflicten tussen leden van de gemeenschap worden opgelost. Om haar positie te bereiken heeft ze een uitgebreide training ondergaan in recht en in bemiddelingsvaardigheden. Ze mag tegenwoordig naast haar mannelijke collega's zitten, maar daar is een flinke strijd aan

Muthara Faten Harb

(1) De term mukhtar is moeilijk te vertalen. Letterlijk betekent hij: 'gekozene.' De mukhtar is van oorsprong een gekozen dorpsheer of leider van een wijk. De term komt tegenwoordig ook voor in Turkije en Cyprus. Het woord komt in Arabische landen tegenwoordig ook voor als familienaam, en daarbuiten als voornaam..

INZAMELINGSACTIE GAZA 2015

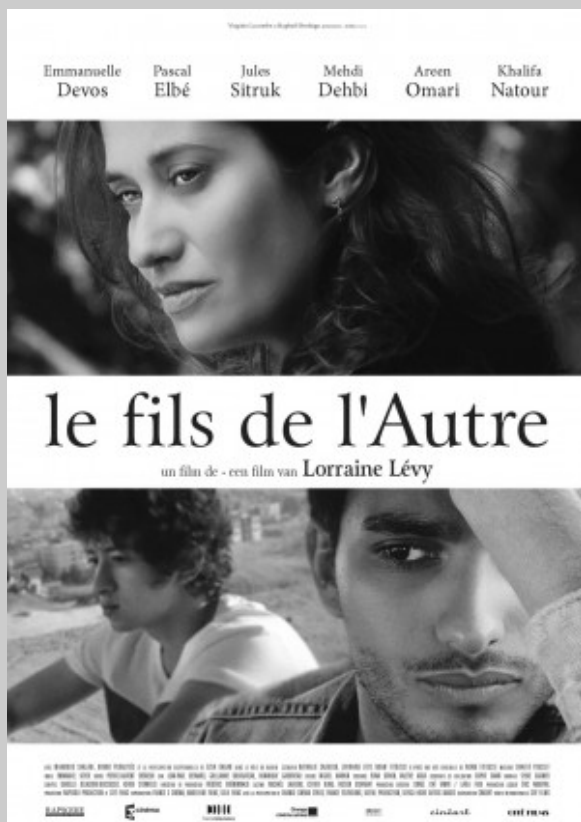
Het is nu een half jaar na de vijftig dagen durende Israelische aanval op Gaza. De cijfers vertellen het verhaal: ruim 2100 doden waarvan 500 kinderen en 11.000 gewonden waarvan 3000 kinderen. Sinds augustus 2014 zwijgen de wapens in Gaza, maar de ellende is niet voorbij. Integendeel de ellende en wanhoop onder de bevolking is juist toegenomen. De oorzaak ligt in de falende wederopbouw. De enorme verwoestingen die door de Israeli's zijn aangericht kunnen niet worden hersteld o.a. door de voortdurende blokkade die door Israel en Egypte in stand wordt gehouden. Daardoor is er tot nu toe maar voor enkele miljoenen aan wederopbouw besteed terwijl er miljarden nodig zijn. Het is de ramp na de ramp. Daarom blijft er veel behoefte aan hulp. De PMRS speelt een belangrijke rol in de nazorg aan de duizenden mensen die gehandicapt zijn geraakt of die door een trauma psychische hulp nodig hebben.

Daarom zetten wij onze hulpactie voor de Palestine Medical Relief Society voort. Deze kan een belangrijke rol spelen in het verlenen van die hulp maar dat kan alleen als zij over voldoende middelen beschikt. Voor meer info: <http://www.groningen-jabalya.com/inzameling>

Stort op reknr. NL92 INGB 0006 6876 78
t.n.v. St. Groningen-Jabalya o.v.v. "noodhulp".

**Op 9 juni 2015 vertoont Stichting Groningen Jabalya
in en in samenwerking met Vera-Zienema:**

Hoofdfilm

Genre: Drama
Regie: Lorraine Lévy
Lengte: 105 minuten
Land: Frankrijk

Net wanneer Joseph zijn dienstplicht bij het Israëlische leger wil starten, ontdekt hij dat hij niet de biologische zoon van zijn ouders is en dat hij bij zijn geboorte verwisseld werd met Yacine, kind van een Palestijnse familie uit de Westelijke Jordaanoever. Deze onthulling verandert het leven van beide families ingrijpend en dwingt hen hun eigen identiteit, waarden en overtuigingen vanuit een totaal nieuw licht te bekijken.

Deur: 20:30-21:00 / start: 21:00
Prijs: € 4,50 + maandkaart (€ 1,50)

Vera-Zienema
Oosterstraat 44, Groningen

En de Korte film

NATION ESTATE van Larissa Sansour:

Een 9 minuten durende sci-fi die een verticale oplossing zoekt door de gehele Palestijnse bevolking in een reusachtig flatgebouw te huisvesten.

Ja, ik wil op de hoogte blijven van het Jabalya-project:

Naam: _____
Adres: _____
PC+Woonplaats: _____
Telefoon: _____
Email: _____

Opsturen aan:
Stichting Groningen-Jabalya
Coehoornsingel 87, 9711 BR Groningen

Colofon

Redactie: Bert Giskes,
Pieter van Niekerken,
Marco in 't Veldt,
Harm van der Veen.

Met medewerking van: Islam Zaanoum, Max
Wiesselmann, Jan Keulen,
Fennie Stavast, Guido
van Leemput, Hanin
Osman en Leo Siepe.

Ontwerp en lay-out: Harm van der Veen

Postadres: Coehoornsingel 87
9711 BR Groningen

De stichting is ook telefonisch te bereiken:
Bert Giskes 050-5421370

info@groningen-jabalya.com